

Icoana smerită a unui mare duhovnic

L-am văzut prima dată în 1972 cu prilejul hramului. Mergeam și înainte la Rohia. Pe atunci nu știam calvarul prin care au trecut mănăstirile și marii duhovnici datorită decretului draconic 410. Am aflat mai târziu că datorită acestui decret și Părintele Serafim Man a trebuit să părăsească, în 1959, Mănăstirea Rohia și să fie preot de mir în mai multe sate. În mănăstire-l primise vestitul stareț Iustinian Chira, astăzi Arhiepiscop al Maramureșului și Sătmăruului, încă din anul 1952. Aici va ajunge ieromonah în anul 1957.

În 1972, când de un an revenise la mănăstire, de Sfântă Mărie Mare, mi s-a odihnit privirea văzându-l: înalt, ascetic, inspirând liniște și bunătate. Am aflat că era omul rugăciunii și al muncii, că în vremea stăreției lui s-au ridicat multe din clădirile mănăstirii. O binecuvântare pentru tot ținutul era aceea că părintele Serafim, fiind duhovnic iscusit, îi mângâia și-i ușura pe toți cei ce ajungeau cu sufletul răvășit la el. Fiii lui duhovnicești nu erau doar călugării, deși în primul rând aceștia, ci credincioși din toate părțile. Pe deasupra era și un bun gospodar, datorându-i-se numeroase din realizările Mănăstirii Rohia.

Pe bună dreptate, dacă ar fi să-i aplicăm definiția duhovnicului, am spune că Părintele Serafim era omul care, datorită mortificării patimilor și nepătimirii pe care o dobândise, avea față de lucrurile duhovnicești o adâncă cunoaștere și față de lucrurile omenești o dreaptă judecată, datorită căreia fără nici un pericol știa să-i călăuzească pe alții pe calea lui Dumnezeu.

Ne dăm seama de ce a rânduit Dumnezeu ca el, în anul 1980, să-l primească în obștea mănăstirii pe Nicolae Steinhardt și să-l călugărească. Mai mult, chiar Preasfințitul Iustin i-a fost unul dintre ucenici, iar la sărbătoarea Sfântului Ștefan, când a liturghisit ultima dată, a avut mângâierea de a fi împărtășit de ucenicul de odinioară.

În 1984 a fost nevoit să renunțe la stăreție din cauza unei boli nemiloase: cancer la gât. L-am vizitat atunci la Clinica Medicală III din Cluj-Napoca. Era senin și liniștit, doar un lucru îl preocupa: pe mâinile cui rămâne Mănăstirea Rohia? A ajuns pe mâni bune. Starețul Iustin Hodea, precum și starețul Justinian odinioară, și-a împletit destinul personal cu destinul Mănăstirii.

Minunea lui Dumnezeu este că s-a tămăduit cancerul și a mai trăit treizeci de ani aducând multă mângâiere ucenicilor. Trăindu-și viața smerită în lumea celor mulți și anonimi a avut bucuria sufletească de a dăruia celor ce veneau la el un crâmpei din liniștea cerului. A și scris o sumedenie de cărți dar, consider eu, nu prin acestea a fost mare ci prin lucrarea duhovnicească ce-a făcut-o.

Acum, pe 12 februarie 2013, s-a mutat la Cel pe care cu atâta drag L-a slujit și avem nădejdea că Dumnezeu Cel minunat întru Sfinții Săi îi va face parte de comuniunea dulce cu alți mari duhovnici mutați în eternitate.

Pe pământ, cu un duhovnic mai puțin, în cer, cu un rugător mai mult. Cu tristețe realizăm că, rând pe rând, mutându-se acești oameni aleși, rămânem tot mai săraci și mai singuri. Dumnezeu să-l sălășluiască în curțile Sale și cu Sfinții să-l numere.

†ANDREI

*Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului
și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului*